

фамилији били су позиви које је отац, док је она још ишла у школу, добијао од Суда. У више наврата ишао је да потврди да не жели да је врати и да она остаје у Србији. Сада јој је јасно да је вероватно неко од мајчине породице покушао да је пронађе. Временом позиви су проредили, а потом и престали, што је значило само једно. Нико се више није интересовао за њу. Нада се указала '69. године када јој је била неопходна крштеница јер се удала. Али, све је остало на надањима.

Удаја и нови живот довели су и нове проблеме, тако да је жељу да сазна нешто више о себи потискивала, али никада не одричући је се. Прв сумње подгрејан је када јој је отац на самрти говорио да би му било много лакше да му је син крај њега.

–Шта је тиме желео да каже ја не знам. Само знам да сам у првом тренутку помислила да је то још једна истина коју ми је сакрио. Покушала сам преко покојног чика Михаила Гавриловића да сазнам нешто више, да он у разговору, можда открије нешто, али ништа. Отац је остао доследан у својој намери да ми никада ништа не каже о

**Миџкина фамилија у Немачкој
(снимљено четрдесетих година 20. века)**

мајци. О правим разлозима могу само да нагађам. Можда се плашио да ћу га напустити, можда су успомене биле тужне, па није желео да их обнавља, можда...

Много је претпоставки и нагађања, а правих одговора нема. Момир је истину однео са собом у гроб. Подаци којим а Миџика располаже су малобројни и када би кренула у неку озбиљнију потрагу не зна одакле би пошла. Да ли од крштенице у којој су записани њени и лични по-

даци мајке, старих фотографија које је пронашла тек након очеве смрти, или да крене путем свога срца вођена жељом и јаким емоцијама да коначно пронађе себе.

А можда тамо негде у далеком свету постоји неко ко трага за Миџиком, можда ће им се путеви једног дана укрстити и можда ће ова жена коначно остварити своју давнашњу жељу да упозна мајчину фамилију. Можда...

С. Р.

Очекивало се више

Још једном се потврдило правило да све оно што је звучно и помпезно не мора да буде квалитетно. Са таквим искуством сусрели су се сви они који су присуствовали представи „Слуга двају господара“ у извођењу Ужичког народног позоришта. Све је обећавало изванредан позоришни ужитак – и аутор текста, чувени италијански писац Карло Гондони, према чијем делу је рађена комедија, прва постава Ужичког позоришта, рад са италијанским редитељем Андреом Пациотијем, учешће на Венецијанском Бијеналу и нашем Битефу. Много се очекивало, али мало тога је могло да задовољи публику. Једина светла тачка били су оригинална сценографија и одлични костими. Све остало било је далеко испод очекиваног. Почев од тога да се стекао утисак као да су глумци отаљавали посао, превише грешили, били неуверљиви, и сувише препознатљиви.

Прича на моменте и јесте занимљива можда и због тога што је Гондониев текст трансформисан у ироничну и горку метафору наше, не само прошлости, већ и садашњости. Збивање је из Венеције 18. века смештено у тамни вилајет Србије средином деведесетих година и бави се једном свевременском тематиком двоструке игре. Не само слуга, у овом случају Богдан Батић, таксиста, већ сви ликови ове приче понашају се двосмислено и прави проблем настаје када искрсне питање да ли ићи за својим материјалним и економским интересима или следити пут којим те срце води.

Једна класична прича не баш убедљиво испричана. Тематика сведена на тривијалност, глумци који се претерано труде да буду кул, приземна доза хумора. Да ли смо се сви ужелели класичних представа, па нам је све другачије страно и неприхватљиво или је пак авангардни покушај ужичких глумаца остао само на покушају. ствар је личног избора. Тек, све је изгледало бледо. Можда је на то утицала и чињеница да нам је свима више доста уличних мангупа и мафијаша, скоројевића који не умеју да испливају у овом времену и свих оних других који то вешто користе.

Уколико су и покушали на сатиричан начин, служећи се иронијом и хумором да нам прикажу сву друштвену изопаченост и људске мане нашег времена у томе нису баш успели. Прича је „млака“, иако су Ужичани у основи своје представе задржали све од оригинала – односи између ликова и ситуација који постепено доносе један след апсурдних и забавних неспоразума, са заменама личности и улога. Преко заплета који је требало да буде најзанимљивији део представе, некако се прешло и тек на моменте носилац целе приче. Слободан Љубичић успевао је да измами аплаузе публике. Остали су се можда више мимиком и опробаним гестовима трудили да изнесу улогу, него ли интерпретацијом гласа.

Сигурно је да се очекивало више од једне овакве представе и глумачке поставе, али ваљда и они имају право на лош дан. Нека буде тако.

С. Р.